

Lep solnčni zahód.

(Na slovenski preložil J. S-a.)

Bil je lep jesensk večer. Na polji se srečata gosp. župnik, ki so svoje cerkvene ure molili, in starček Jakop, priden mož, ki pa v svojej mladosti ni nič kaj lepó živel. Srečavši se, jela sta se pogovarjati ta-kole:

Župnik: Kakó ste, Jakop moj ljubi?

Jakop: Slabo, slabo se mi godí gospod župnik! nogi me nečeti več nositi, roki nečeti delati, oči mi slabé, in kakor se mi dozdevá, naglo se bližam smrti. A vse naj bode v imenu božjem.

Župnik: Pravo ste rekli, Jakop! vse naj bode v imenu božjem, ker v Bogu živimo in v njem tudi umerjemo.

Jakop: A smrti se jaz vender le bojim.

Župnik: I zakaj pa? Saj moramo vsi umreti, če hočemo v nebesa priti, ker kri in mesó ne moreta v nebeško veselje.

Jakop: To je užé res; ako bi jaz le smel upati, da pridem v nebesa; ali...

Župnik: Saj Bog želi, da bi vsi v nebesa prišli.

Jakop: Ali mladost, gospod! Mladost je norost, in v mladih norih letih stori človek mnogo slabega.

Župnik: Aní ste se užé svojih grehov, ki ste jih storili v mladih letih, izpovedali in skesali.

Jakop: Vse sem storil, kar sem mogel, ali pozabiti jih vender ne morem, in to mi dela veliko žalosti.

Župnik: Je žalost, ki vodi k Bogú; jaz mislim, da je vaša žalost tudi takšna.

Jakop: Vaša tolažba, gospod! mojemu srcu dobro godí; lepa vam hvala!

Župnik: Ni treba hvale; jaz storim samó svojo dolžnost, ker vas ljubim.

(Oba utihneta; potem gospod župnik nadaljujejo): Kako krasen večer je denes; kako lepó zahaja solnce!

Jakop: Jaz bi se ne bil denes takó lepega večera nádejal, ker je bilo ves dan takó oblačno in neprijetno.

Župnik: Ali mislite, da bode jutri tudi lepó?

Jakop: Jaz mislim, gospod župnik!

Župnik: Zakaj to mislite?

Jakop: Ker solnce takó lepó zahaja.

Župnik: Glejte, Jakob ljubi! solnce, ki je bilo ves dan z oblaki prevlečeno, bode, kakor upate, jutri lepó vzhajalo, ker denes lepó zahaja. Ali ní to vaša podoba, Jakop? Solnce vašega življenja je bilo dolgo zagrmeno z grešnimi oblaki; a zdaj na večer lepó jasno svéti. Pustite solnce svojih čednosti svoje zadnje dni lepo sijati, in gotovo bode tudi po smrti v večnosti takó lepó zopet vzhajalo.

Jakop: Hvala, gospod župnik, za lep nauk in tolažbo.

Ločila sta se in šla zadovoljna vsak proti svojemu domu; Jakop potolažen v svojem srci, in gospod župnik vesel, da so imeli tako lepo priliko za duhovno dobro delo.